

Sygn. akt II Ca 713/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 17 stycznia 2019 r.

**Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Janusz Roszewski SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Kaliszu

**na rozprawie**

7sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 8 maja 2018r. sygn. akt I C 2089/15

1. oddala apelację,
2. zasadza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

## UZASADNIENIE

Powódka M. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą W. kwoty 10.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem z dnia 24 lutego 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od decyzji z dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 500,00 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia. Ponadto wniosła ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie skutki zdarzenia z dnia 24 lutego (...). roku jakie mogą wystąpić w przyszłości dla strony powodowej. Wniosła

także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych oraz opłaty skarbowej kwocie 17,00 złotych.

Pismem procesowym z dnia 13 lutego 2018 roku ( k.l40 ), powódka rozszerzyła powództwo o dalszą kwotę 8.000 zł, wskazując na łączną kwotę 18.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i wskazał, że przyznana przez pozwanego kwota 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanych cierpień.

**Sąd Rejonowy w Kaliszu** wyrokiem z dnia 8 maja 2018 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. K. kwotę 18.000 zł , odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 10.000 zł od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 8.000 zł od dnia 3 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia i w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 500 zł tytułem odszkodowania, ustalił odpowiedzialność pozwanego wobec powódki za skutki wypadku z dnia 24 lutego 2015 r. mogące ujawnić się w przyszłości i orzekł o kosztach postępowania.

**Apelację** do tego rozstrzygnięcia złożyła pozwana zaskarżając wyrok w części: w punkcie I w części zasądzającej zadośćuczynienie ponad kwotę 9.000 zł i w punkcie III-V w całości. Zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 445 § 1 k.c. przez błędną jego wykładnię, tj. nieprawidłowe przyjęcie, iż „odpowiednią” sumę zadośćuczynienia w stosunku do krzywdy, którą doznała powódka, stanowi kwota 19 000 zł, podczas gdy jest to kwota rażąco wygórowana zważywszy na całość zgromadzonego materiału dowodowego w aktach sprawy. Zdaniem strony pozwanej, adekwatną sumą, która winna kompensować krzywdę powódki to kwota 10 000 zł; poprzez ustalenie należnej powódce kwoty zadośćuczynienia jedynie na podstawie stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu i pominięcie pozostałych kryteriów mających wpływ na wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, a ukształtowanych przez aktualne orzecznictwo;

2. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności:

- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania przyjęcie, że opinia biegłego S. W. jest kompletna, spójna i logiczna, a zarazem wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a w konsekwencji pominięcie wniosku dowodowego strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z innego biegłego, w sytuacji gdy w/w opinia jest wewnętrznie sprzeczna i nielogiczna, co uniemożliwiało poczynienie na jej podstawie ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
- art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną ich interpretację, bez uwzględnienia całokształtu materiału dowodowego i wbrew zasadom doświadczenia życiowego.

Wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy na okoliczności jak w postanowieniu Sądu I instancji z dnia 7 marca 2016 r.; zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w pkt I zaskarżonego wyroku co do kwoty 9 000 zł; zasądzenie kosztów postępowania.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26

kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Skarżący podnosi w swojej apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 – 505, pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP. 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał.

Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należyście uzasadnił.

Należy podkreślić, że ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia Sąd I instancji wziął pod uwagę nie tylko wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu ale również wszystkie inne okoliczności wynikające z materiału dowodowego, w szczególności dolegliwości bólowe, problemy ze snem, stres, stany lekowe i ograniczeniu ruchomości ruchów kręgosłupa szyjnego. Ustalenia te mają oparcie w opinii biegłych i dlatego uznanie ich za dowolne nie jest uzasadnione.

Również zarzuty pozwanego w stosunku do opinii biegłego nie są uzasadnione. Wszystkie opinie biegłych wydane w sprawie są logiczne, przekonywujące i zasługują w pełni na uwzględnienie.

Podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Na podstawie art. 286 k.p.c. można wyodrębnić opinię główną i uzupełniającą. Opinię uzupełniającą sąd dopuszcza gdy opinia główna jest niewystarczająca, tj. wówczas gdy nie daje odpowiedzi na zadane zagadnienia lub nie zawiera pełnego uzasadnienia. Opinia lub jej uzasadnienie nie daje odpowiedzi na zadane pytania, gdy są niejasne, niepełne lub sprzeczne. Opinia jest niejasna jeśli jest niezrozumiała, albo zawiera dedukcje lub konkluzję niezgodną ze sprawozdaniem lub regułami logicznego myślenia. Opinia biegłych jest niepełna jeśli nie wyczerpuje w całości postawionego przez sąd zagadnienia (por. Łukasz Błaszczak, Dowody i postępowanie dowodowe w sprawach cywilnych, Warszawa 2015, s. 631).

Należy podkreślić, że dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych stanowi uprawnienie, a nie obowiązek sądu. W niektórych sytuacjach procesowych mimo braków lub sprzeczności opinii sąd może dane zagadnienie rozwiązać sam, stąd też sformułowanie „sąd może zażądać dodatkowej opinii”. Dokonanie czynności określonych w art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2008 r., I UK 373/07; wyrok SN z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74).

Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiedzieli się kompetentni co do fachowości biegli, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii lub z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie twierdzonym przez stronę. Odmiennie stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, że niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona (por.

wyrok S.N. z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99).

Sąd więc trafnie nie uwzględnił wniosku o powołanie innego biegłego i nie powołał wnioskowanego dowodu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Barbara Mokras Wojciech Vogt Janusz Roszewski